

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/138/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711216278
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8711216278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu CETELEM Slovensko, a.s. so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpeného JUDr. Marekom Czompolym, advokátom, Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Z. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom X. XXX, X., 2/ R. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom X. XXX, X., o zaplatenie 1.481,12 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 17C 12/2012-48 zo dňa 4.4.2012 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v zamietavom výroku a výroku o trovách konania.

II. Náhradu trov odvolacieho konania odporcovi n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom vyslovil, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní žalobcovi zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 1.315,11 Eur s 9,25 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 1. 5. 2011 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach vo výške 50 Eur vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznáva.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že „vykonaným dokazovaním v súlade s citovanou právnou úpravou súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti uplatnenej sumy 1.306,77 eur titulom dlžnej úverovej istiny i 8,34 eur titulom dlžného poistného z úveru v zmysle písm. D zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Nie je sporné, že účastníci konania dňa 13. 2. 2008 uzatvorili zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným v 1/ a 2/ rade úver vo výške 50.000,- Sk - 1.660,- eur. Žalovaní v 1/ a 2/ rade neplnili riadne zmluvné povinnosti, keď neplatili riadne dohodnuté mesačné splátky úveru. K 30. 4. 2011 sa stal splatný celý dlh. Z vyčísleného zostatku nesplateného úveru súd žalobcovi priznal sumu 1.306,77 eur titulom dlžnej úverovej istiny a 8,34 eur ako dlžné poistné z úveru.

Vo vzťahu k uplatnenému úroku z úveru a zmluvnej pokute súd aplikoval spotrebiteľské právo, keď vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade je vzťahom, v ktorom žalovaní v 1/ a 2/ rade sú spotrebiteľmi.

Vzhľadom na charakter sporu je potrebné uviesť, že práve spotrebiteľské právo je určené na efektívne zamedzenie používania neprijateľných podmienok. Vychádzajúc zo znenia čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, Politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, a znenia čl. 169

Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane hospodárskych záujmov spotrebiteľov. V rámci politiky Európskej únie je sledovaný cieľ vytvorenia regulatívneho rámca na to, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe zmluvných podmienok v súlade s drobnými mravmi a bola tak zachovaná fiduciárna podstata záväzkového vzťahu medzi ním a spotrebiteľom.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne vzhľadom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takého vzťahu je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spoločným znakom kogentnej právnej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle (ÚS 342/09 ČR).

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy s poukazom na smernicu Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach je potrebné uviesť, že v danom prípade pri formulárovej zmluve žalovaných v 1/ a 2/ rade ako spotrebiteľia sa v porovnaní so žalobcom ako dodávateľom ocitli v znevýhodnenom postavení, ktorá ich viedla k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred žalobcom bez toho, aby žalovaní v 1/ a 2/ rade mohli ovplyvniť obsah zmluvných podmienok. Cieľom Smernice Rady 93/13/EHS je vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Smernica Rady 93/13 ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok.

Uplatnený úrok vo výške 23,43 % vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru v žalobe uplatnený vo výške 116,69 eur a zo sumy 1.306,77 eur od 3. 3. 2011 do zaplatenia je v rozpore s citovanou právnou úpravou, keď dojednaná výška úroku je neprimerane vysoká.

Z úrokových mien pri poskytovaných spotrebiteľských úveroch bankami vo februári 2008 na www.nbsr.sk <<http://www.nbsr.sk>> súd zistil ročnú percentuálnu menu nákladov pri spotrebiteľských úveroch 14,87 % a úrokovú sadzbu 15,45 % pri úveroch na dobu 60 mesiacov (5 rokov). Pokiaľ žalobca uplatňuje úroky 23,43 % tieto sú neprimerane vysoké, ktoré prevyšujú úroky v bankách o viac ako 52 %. Takéto dojednanie o úrokoch odporuje dobrým mravom a je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, a preto ide o absolútne neplatné zmluvné dojednanie. Vo veciach nebankových subjektov je možné vzhľadom na mieru rizika akceptovať vyššie úroky ako poskytujú banky, ale výška úrokov však nemôže byť neprimeraná.

Pri rozhodovaní o uplatnenej zmluvnej pokute súd v súlade s citovanými ustanoveniami zákona dospel k záveru, že uplatnenú zmluvnú pokutu žalobcovi nemožno priznať. V rozpore s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 4 písm. k Občianskeho zákonníka je dojednanie o zmluvnej pokute upravené v článku V bod 3 Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a. s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru. Dohodnutá zmluvná pokuta nie je presne špecifikovaná. Z obsahu článku V bod 3 nie je zrejmé, či ide o zmluvnú pokutu 8 % denne, týždenne, mesačne, či ročne. Neurčitosť dohody o zmluvnej pokute spôsobuje rozpor s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda neplatnosť tohto ustanovenia Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a. s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru. Navyše zmluvná pokuta upravená v článku V - 3 Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a. s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru predstavuje jednostranné dojednanie diskriminujúce spotrebiteľa. Kým porušenie povinnosti spotrebiteľom je vo Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a. s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru sankcionované zmluvnou pokutou, prípadné porušenie povinnosti žalobcu nezakladá právo žalovanej uplatniť zmluvnú pokutu. Dojednanie o zmluvnej pokute možno preto posúdiť ako právny úkon v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka je sankcionovaný neplatnosťou právneho úkonu.“

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 v spojení s ust. § 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). „Z dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalovaných v 1/ a 2/ rade súd žalobcovi náhradu trov nepriznal. Žalovaný v 1/ rade ako súkromný podnikateľ v stavebníctve v súčasnosti - mimo sezóny nemá príjem. Žalovaná v 2/ rade je nezamestnaná, bez príjmu. Žalovaným v 1/ a 2/ rade finančne pomáhajú plnoleté deti. Za danej situácie žalovaní v 1/ a 2/ rade nie sú schopní žalobcovi nahradiť trovy konania. Navyše súd je názoru, že nepriznaním náhrady trov konania žalobca vzhľadom na premet podnikania žalobcovi nebude dotknutá majetková sféra žalobcu.“

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že v prípade spotrebiteľských úverov nie je možné priamo porovnávať úrokové sadzby komerčných bánk s úrokovými sadzbami nebankových subjektov, ktoré tieto úvery poskytujú, a to z dôvodu rozdielneho zabezpečenia pohľadávok z takýchto úverov, ktoré sa v cene úveru prejavuje. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co 41/2011. Ustálená prax dospela k záveru o primeranosti úrokov z a úvery poskytované inštitúciami vo výške +10% až 20% nad bankovú mieru ku dňu uzatvorenia zmluvy. Ak by súd však považoval úrokovú sadzbu vo výške 23,36% za neprimeranú a rozpornú s dobrými mravmi, mal priznať úrok z úverovej istiny aspoň vo výške, ktorú považoval za primeranú s prihliadnutím na úrokové sadzby spotrebiteľských úverov poskytovaných komerčnými bankami v čase uzavretia úverovej zmluvy, t.j. 15,45% ročne z úverovej istiny. Vo vzťahu k výške zmluvnej pokuty uviedol, že nie je neprimeraná a žalovaný mal možnosť sa s ňou oboznámiť priamo v úverovej zmluve. Nesúhlasil rovnako s rozhodnutím prvostupňového súdu o trovách konania.

Odvolací súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vo výroku vecne správny.

Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky prevyšujúce úroky v bankách o viac ako polovicu, sú neprimerane vysoké.

V predmetnej veci dohodnutý úrok z úveru (23,43 % ročne) presahoval úroky, za ktoré v tom čase (február 2008) poskytovali peňažné ústavy úvery a ktoré sa pohybovali ročne vo výške 15,45 %. V danom prípade zmluvný úrok predstavoval 23,43 % ročne, čo je rozdiel o 7,98 percentuálnych bodov vyšší ako bola priemerná úroková miera úverov poskytovaných v tomto období bankami.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle imperatívu dobrých mravov (§ 39 OZ).

Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok (porov. právne veci NS SR sp. zn. 1MCdo 1/09 z 31.7.2009, NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 z 15.12.2004, KS v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011, 3Co 67/2012 z 24.10.2012,

Podľa ust. § 53 ods. 1 OZ (v znení ku dňu vzniku zmluvy 13.2.2008 „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Slovenská republika vo vzťahu k cene úverov v spotrebiteľských veciach reguláciu má. Podľa § 53 ods. 6 OZ (v znení ku dňu vzniku zmluvy): „Ak je v spotrebiteľskej zmluve predmetom záväzku poskytnutie peňažných prostriedkov za neprimeranú odplatu, súd môže odplatu znížiť; prihliadne pritom najmä na odplaty poskytované bankami pri spotrebných úveroch. Ak súd rozhodne o znížení odplaty za poskytnuté peňažné prostriedky a spotrebiteľ splnil svoj záväzok vo väčšom rozsahu, ako bol podľa rozhodnutia súdu povinný, dodávateľ je povinný bez zbytočného odkladu vrátiť spotrebiteľovi plnenie, ktoré presahuje výšku poskytnutých peňažných prostriedkov a primeranej odplaty“.

Odvolačný súd poukazuje na záväzok členských štátov k lojalite k aktom súdneho dvora Európskej únie (ďalej len, „súdny dvor“), (čl. 4 Zmluvy o Európskej únii).

Súdny dvor v rozsudku C 484/08 - Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid proti Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc) rozhodol: Článok 4 ods. 2 a článok 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami, či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

Cena plnenia nie je preto vyňatá zo súdnej kontroly jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 OZ). Odvolacia námietka žalobcu, ktorou namieta súdnu kontrolu ceny úveru je preto nedôvodná.

Odvolaateľ síce dôvodne poukazuje na špecifika nebankového sektoru (rizika s menej náročným zabezpečovaním úverov, pohodlnejšie vybavenie úveru), no podľa názoru odvolacieho súdu aj prevýšenie úrokov o 50 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami plne pokrýva obavy poskytovateľov úverov nebankového typu, najmä ak majú rovnakú povinnosť posudzovať bonitu spotrebiteľa. Prevýšenie úročenia o viac ako 50% priemeru v bankách je už netolerovateľné a odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý odmietol chrániť úroky prevyšujúce úroky v bankách o polovicu. Úroky vyššie ako polovicu oproti priemeru v bankách za porovnateľný produkt sú zvlášť v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné.

Sporné úroky súd podrobil súdnej kontrole neprijateľnosti a ustanovenie čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/ES je treba považovať za ustanovenie rovnocenné vnútroštátnym kogentným ustanoveniam právneho poriadku (porov. rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci C- 168/05 Mostaza Claro, C-618/10 Banco Espanol).

Rozsudok prvostupňového súdu je vo výroku správny, pretože úroky sú neplatné v celom rozsahu.

Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní navrhuje, aby mu bola priznaná aspoň úroková sadzba spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami, t.j. 15,45 Eur, odvolací súd uvádza, že neprimeranú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve nemožno moderovať (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA, v zmysle ktorého „Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, akou je článok 83 legislatívneho dekrétu 1/2007 o prepracovaní všeobecného zákona o ochrane spotrebiteľov a užívateľov a ďalších doplňujúcich zákonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) zo

16. novembra 2007, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky.“

Odvolací súd z vlastnej činnosti (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 3Co 67/2008), ale aj z rozhodnutí iných súdov (porovnaj stránka MS SR, v časti: Komisia na posudzovanie podmienok spotrebiteľských zmlúv) poukazuje na poznatky, že úverovanie nebankovník je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Ak žalovaní v 1. a 2. rade majú problémy splatiť istinu úveru, len ťažko si možno predstaviť, že zvládne splatenie aj príslušenstva pohľadávky v násobkoch úveru. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprímerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a žalobca to vyvolal neprímeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených žalobcom, ktoré až na výšku úveru žalovaní v 1. a 2. rade nemohli nijako ovplyvniť.

Odvolacie námietky žalobcu ani vo vzťahu k primeranosti zmluvnej pokuty odvolací súd nepresvedčili. Nie je daný dôvod, aby bolo potrebné sa odkloniť od judikatúry (rozsudky Okresný súd Bratislava IV sp. zn. 11C/255/2011, Okresný súd Komárno sp. zn. 13C/373/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/106/2011, Okresného súdu Komárno sp.zn. 13C/373/2010). Na doplnenie odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C 377/2011, ktorým súd voči žalobcovi vo výroku určil, že „zmluvné podmienky uvedené v bode V.-3. a V.-4. Všeobecných podmienok uvedených na rube Žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru z 15.3.2008 a 6.11.2008, obsahom ktorých je právo žalobcu požadovať od klienta, aby zaplatil zmluvnú pokutu vo výške 8 % z každej splátky, s úhradou ktorej sa dostal do omeškania viac než 30 dní, resp. aby zaplatil zmluvnú pokutu vo výške 4 % z odloženej sumy, sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.“

Uvedený záver je odôvodnený o to viac, pokiaľ žalobcovi vyplýva priamo z ust. § 53a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) povinnosť zdržať sa používania podmienok vyhlásených za neprijateľné.

Podľa § 53a ods. 1 OZ ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

Ustanovenie § 53a OZ je dôsledkom transpozície smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), ktorá v čl. 7 ods. 1 ukladá členským štátom zabrániť súvislému používaniu neprijateľných zmluvných podmienok: „Členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.“

S ohľadom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej poškodzujúcich účinkov: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“ (čl. 6 ods. 1 smernice). Ustanovenie čl. 6 ods. 1 smernice sa má považovať za kogentné ustanovenie a ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má poskytnúť v

režime pravidiel verejného poriadku (uznesenie Súdneho dvora C-76/10 POHOTOVOSŤ/Korčkovská, bod 50), teda pravidiel, na ktorých rešpektovaní musí štát bezvýhradne trvať a ktorých rešpektovanie je povinný vždy a za každých okolností vyžadovať.

Ustanovenie § 53a ods. 1 OZ zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. Takáto zmluvná podmienka je neplatná (§ 53 ods. 5 OZ; absolútna neplatnosť). Jej ďalším používaním dodávateľ vytvára protiprávny stav naviac zákonom explicitne zakázaný a priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom.

Súd ako orgán členského štátu EÚ je pri poskytovaní ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami povinný ex offio skúmať, či voči spotrebiteľovi nie je uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to aj z takej, ktorú súd už skôr judikoval (§ 53a OZ). Plnenie z takejto podmienky naviac vždy zakladá bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 1 OZ; „z neplatného právneho úkonu“).

Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ žalobca (dodávateľ) uplatňuje plnenie z neprijateľnej podmienky voči neinformovanému spotrebiteľovi a v danom prípade ani nerešpektuje zákonný zákaz (§ 53a OZ), je to dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania. Aplikácia ust. § 150 O.s.p. je i s poukazom na uvedené dôvodná.

So zreteľom na uvedené odvolací súd rozsudok v zamietavom výroku a výroku o trovách konania ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní v 1. a 2. rade, ktorým žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Žalobca ako odvolateľ bol neúspešný. Na základe uvedeného bolo rozhodnuté tak, že náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.